«Αισθητή η μείωση της σκόνης από αύριο»

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Το μυστικό για να πετύχει μια βασισμένη σε επινοημένο κείμενο παράσταση είναι να τηρείται η ισορροπία μεταξύ της σκηνικής δράσης και του λόγου. Ή αλλιώς, μεταξύ της μορφής και του περιεχομένου. Κοινός τόπος, μπορεί να πει κανείς, ισχύει για όλων των ειδών τις παραστάσεις. Ίσως. Όμως εδώ μιλάμε για απόλυτη ισορροπία, που να είναι αισθητή σε κάθε στιγμιότυπο, έτσι ώστε η ροή του κειμένου να υποστηρίζεται συνεχώς από υποκριτική ενέργεια, η κάθε φράση να βρίσκει οπτική έκφραση και η κάθε εικόνα να τεκμηριώνεται από το λεκτικό υλικό που της αντιστοιχεί. Αλλιώς δημιουργείται η αίσθηση της μερικής ή ολικής αστοχίας.

Η ομάδα Enact Theatre Group τήρησε περίφημα αυτή την ισορροπία στην παράσταση «Αισθητή η μείωση της σκόνης από αύριο». Ακόμα κι όταν η εικόνα προηγείται του λόγου, όπως στον βουβό πρόλογο, η τεκμηρίωση έρχεται μετά και καλύπτει όλες τις απορίες. Η Έλενα Καλλινίκου, η Μαρίνα Μακρή και ο Δημήτρης Χειμώνας έχουν ανθολογήσει φράσεις-κλισέ που ακούγονται στην κοινή ολονών μας πραγματικότητα, εύστοχα επιλεγμένες για να στηρίξουν τη βασική ιδέα του έργου, που –divised or not– πρέπει να αποτελεί τον καμβά της παράστασης. Η βασική ιδέα είναι η εξής: Ο τόπος μας πνίγεται στη σκόνη και το αύριο, όταν αναμένεται η αισθητή της μείωση, αργεί να έρθει. Η δημιουργική ομάδα χτίζει την αναπτυγμένη της μεταφορά πάνω σε μια κοινή εμπειρία. Όπως ταιριάζει σ' ένα επινοημένο κείμενο, το σύμβολο-σκόνη είναι ανοιχτό για προσωπική αποκωδικοποίηση από κάθε θεατή. Κάποιος θα σκεφτεί τα σκονισμένα μας μυαλά, άλλος τα όλων των ειδών αδιέξοδα. Το τρίο των δημιουργών δεν προβαίνει σε διευκρινίσεις, αλλά προχωρεί στην εξέλιξη της μεταφοράς «εκ του αντιθέτου»: Τα τρία κεντρικά πρόσωπα του έργου έχουν πάθει φοβία της σκόνης, έχουν κλειστεί σ' ένα υπόγειο και χορεύοντας τον χορό της βροχής αναμένουν να καθαρίσει η ατμόσφαιρα. Τα υποκριτικά παιχνίδια που γεννιούνται από αυτή την ιστορία εκτελούνται με ένταση και δεξιοτεχνία, απαραίτητα στοιχεία για να κερδηθεί η συμπάθεια του κοινού και να εξασφαλιστεί η δεκτικότητά του προς το νόημα του κειμένου. Οι συμβολισμοί συνεχίζουν να προσφέρονται για τις ερμηνείες των θεατών, η ιστορία αναπτύσσεται με χιούμορ και ευρηματικότητα, στην υπόθεση μπλέκεται ο Θεός ο ίδιος, οι τρεις σκονοφοβικοί αναλαμβάνουν ρόλο καθοδηγητών του σκονισμένου πλήθους. Τα φραστικά στερεότυπα προκαλούν τη χαρά της αυτοαναγνώρισης, η κυπριακή διάλεκτος για άλλη μια φορά λειτουργεί ως καλός αγωγός επικοινωνίας.

Έχουμε πια συνηθίσει σε μικρές δόσεις θεάτρου, σε μικρούς χώρους, σε μικρές ομάδες, έχουμε μάθει να βλέπουμε με προσοχή τις θεατρικές προτάσεις χωρίς να ζητούμε συστάσεις. Αυτή η δημοκρατικότητα, όπου οι μικρές ομάδες ευθαρσώς κάνουν τις καλλιτεχνικές τους δηλώσεις, καθώς και η αμεσότητα της επαφής μεταξύ των καλλιτεχνών και του κοινού, είναι από τα κύρια χαρακτηριστικά του θεατρικού μας γίγνεσθαι των τελευταίων χρόνων.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ